

"אח! נפלטה מפי צעקה, בזמן שדפים חמימים וחדים
זה עתה יצאו מכונת הצלום הישנה עברו. כתעד
על כריות אצבעותי ופיצוו אותן. משכתי את ידי
אלוי והבטתי בדם הניגר סיבב אצבעותי. הרמתי את
ראשי. חדר המורים היה הומה במורים המהרים
להציג כסות נקיות כדי לגלום מעט קפה ולהרטיב
את גרכנים; תלמידים שתקרים אחר מורייהם כתורף כדי למסור הודעות, לנណן
על תיקון ציון או רק לשוחח. היה נדמה כי איש לא שמע את צעקה. אף אחד
לא שם לב, אפילו לא המורה שעמדה אחורי בתור לצלם.

בזמן שהבטתי במתוחש, הדם נאסף, הצביר סיבוב החתק והפך לטיפה
כבד מנשוא, שנשרה היישר אל ערמת הדפים שצימלתי. בהיתי בדף הלבן
ובטיפת הדם זהה עתה הטרסקה לתוכו. באותו רגע נראה טיפת הדם שלי
כהה מתמיד. כל כך אדומה ובולטת, ברקע לבן וקר. לא יכולתי שלא להזדהות
עםיה. כה קטנה בדף כה גדול, שלאורכו פוזרים תרגילים במתמטיקה. ורק לה
אין מקום, אין לה היכן להשתלב. שונה, זרה ולא שייכת. בכל פעם שאני נכנסת
אל חדר המורים, אופפת אותה תחושת זרות כמו של הטיפה האדומה.
באחת הפסיקות נעמדתי ליד מחנכת כייתה זו שזה עתה לימדי,
וחשבתי שתלמידיה יהיו נושא טוב לשיחה. אחורי הכל - על מה עוד
יכולות מורות לדבר?

"יש לך כייתה טובה", זרקתי לעברה.
מבט בו חן וקר עבר כמשב רוח על גופי ובחן אותו מכף רגל עד ראש.
"כן... בסדר", היא ענתה בקור רוח מזולג. היא לא טרחה לשאול אפילו מי
אני. לא התעניינה מה אני מלמדת את כייתה וממתי. הרי אני רק מחליפה.
את מי זה כבר מעוניין השינויים שנעשים בעית במערכת, בזמן שככל המורות
נושאות עיניהן לטבלת ייוש, שבה היום הגدول הוא ה-20 ביוני?

"כייתה קטנה, 26 תלמידים...". לא יותר ואני שוב לפתח שיחה.
"ככה זה בכיתות העיוניות, דואגים ש...", טרם הספיקה המורה לסיים את
המשפט, טרם הרגשתי שהצליחתי במשמעות הדיבוב, וכבר התפרצה לדבירה
מורה אחרת תוך שהיא אלוי את גבה.

"קחי עוגה, זה אריאלה הביאה. היום יש לה יומולדת - היא עשתה, איזה טעים! מזל שהיा הביאה את זה, אחרת אני לא יודעת איך הייתה שורדת את המשך היום!"

רציתי לצבוט את עצמי כדי לבדוק אם אני עוד שם. متى הפקתי לרווח ולא הודיעתי לעצמי? איזה עלבון! לקטוו אותנו באמצע שיחה (לא שזה מה שהיה שם...), להפנות אליו גב כailו איני קיימת ולהציג לה עוגה בפניו מבלי לנסות אפילו להבית بي? כך או כך, הייתה מסרבת לעוגה. מעולם לא התנהגו כלפי בחוסר נימוס כזה, ועוד מורה!

כל הדרך לכיתה ראי מסרב להפסיק לעסוק במחשבות על שקרה. הרגשתי שהכיתה היא מקום מפלט עbori. כאן אני בטוחה. כאן אני הרחק מכל האנטיפטים.לקחתי נשימה עמוקה ונכנסתי למד. צלצלול.

הבטתי בשעון, איך זה שההפסכות לא מסתיימות אצלי כל כך מהר?
"אללה שיעורי הבית שלכם להיום", הכרזתי, "ניפגש מחר".

השיעור הסתיים, אך גופי ממאנ לעזוב את הכיתה. הבטתי בתלמידים הבודדים שנשארו להעתיק מהלוח ואף התחילה בשיעורי הבית, והצעתי את שירוטי: "הכל היה ברור בשיעור? אתם צריכים עזרה?" עברתי ביניהם. אך נדמה היה כי גם שם לא זוקקים לי עוד. ברגליים כבדות אני יצאת מהכיתה, משטדلت לא להרים את ראשי כדי לא להיתקל בעוד זוג עיניים של מורה לא מוכר עם פנים קשוחים, שלא מסוגלים לעותות חיווך אף לדגש. למה הם כאלה? האם זו תוצאה של שחיקה במערכת? האם זה עתה הגיעו לידיהם תלוש המשכורת, המציג שוב כי זהו אכן שכרכנו על כל עמלנו?

לבסוף, רגליי הבוגדיות שוב גדרו את גופי בכוח לחדר המורים. תהושות הזרות וחוסר השיכיות הציפו אותי וחנקו את גרוני בדמות שמיango לצאת החוצה. הבטתי בחדר הגדל. מה יש בו שמרתיע אותי וגורם לי לחוש לחזור אליו? שולחנות רבים מפוזרים בצורה א-סימטרית לאורך החדר. מסביבו תאים מורים, שאף לא אחד מהם הוקצה לי. ופרט ללוח מודעות, ששוכב לצד הקיר שנים רבות (לפי הלוגו היישן), אף לא תמונה אחת תלויה לה על הקיר. בכל פעם שאני נכנסת אל החדר הנגדל הזה, בוהק אליו לובן הקירות כמו קרחון, או שהוא הקור שעוטה את המורים כמו הילדה סביב הירח?

נראה כאילו כולם תמיד עסוקים וטרודים מדי בעצם ובעובדת מכדי לשום לב שהצטרכה לצוות מורה חדשה ולברכה על בואה. היכן אשב? סקירה קצרה

של חדר המורים מצביעה על מקומות ישיבה בודדים בין צוותי מורים לא מוכרים. אולי זאת תהיה הזדמנות להכיר? סתם כך להתיישב בתוכם. לקחת את ספל הקפה החם בניסיוני "להפשיר את הקרח". חיפשתי פנים צעירים, מורים שצוחקים ביניהם - להם בטח לא יהיה אכפת אם אצטרף. מורה לבושה שלמה אדומה עם נעליים אדומות ותכשיטים נוצצים תואמים, ועל שפתייה - איך לא?! - אודם אדום שהבריק מהיכבה. היא נראית כמספרת בדיחה. הרגשתי שם אוכל להשתלב, והתיישבתי.

"ירשבים כאן!" צעקה לעברי האישה באודם.

מתי כיסאות נעשו רכוש פרטני של מורים? הרגשתי איך הדמויות שקדום מיאנו ליצאת, רצות להתרץ עתה.
"מי?" שאלתי בקול חנוק, מבלי לשים לב שזה כלל לא משנה מי, שהשאלה לא מתאימה!

"מורה אחת ביקשה שאשמור לה..." האם מדובר בהציג או בסרט? מדוע יש צורך לשמור של מקום ישיבה בהפסקה בת עשר דקות בלבד?
"בשיה איתה - אקום", מלמלתי בלחש אל תוך ספל הקפה שקירבתי אליו כמחפש חום. חשתי איך ביחסוני צנחה בין רגע. אפילו זה לא נשאר לי.
טרם הסקתי ליישר את רגליי מעט ולהתרווה בכיסא וכבר הגיעו
"בעל המkos".

"אמרתי לה שזה המקום שלך, אבל היא התעקשה לשבתי!" קראה אליה בקול רם האישה באודם בצורה בולטת ומכוערת, והמתינה שאקום ואפנה את המקום.

סובבתי את הראש, סוף סוף פנים מוכרים! הרי זו חגיון עמה למדתי במלילה! חיכיתי אליה ושאלתי לשולמה, אך זו עמדה מביטה על הכסא, כמתינה לקומי. הרגשתי בה מושפלת, כה בודדה ולא שייכת. קמתי מהכסא ועצבתי את חדר המורים.

בדרכי החוצה הרגשתי איך אגלי הדמויות זוחלות לאtan על חייו ועשויות דרכן עד לסנטור. כבר לא היה אכפת לי שתלמידי שלי יראו אותי. מה עשית להן? למה הן מתנהגות כך? בראשי החלפו מחשבות רבות על התיכון הקודם בו למדתי. נזכרתי ביום בו זומנתי לדיביוון עם מנהלת בית הספר, איזו קבלת פנים! המתנית בחדרון קטן, ובו שתי ספות יrokeות תואמות את צבע משקופי הדלתות והחלונות; שולחן שחור קטן, ועליו כד עדין ובו פרחים; תמונה צבעונית הנראות כמעשי התלמידים; תעוזות הצטייניות והוקהה רבות מילאו

את חללי הקיר הריקים; עציינ' יroke גדול ומטופח, ולו פרחים אדומים בשרנינים; ובפינה מוקמה לה פינת קפה קטנה - כסות, קומקום חשמלי וכיור - יroke (איך לא!?) עם ברז סופי מנצנץ וمبرיק. לרגע יכולתי לחוש באפי את ניחוח החדר הקטן. היה לו ריח טוב שלא אוכל לשכוה, ריח שבישר על אוירה נעימה, רוגע, שלווה, ניקיון, טוהר - חבל שלא יכולתי להישאר עוד מעת! הלוואי ואתבשך ממנהל'ת בית הספר על מקום פניו לשנה הבאה! נזכרתי שמיד עם התקבלותי לעבודה, עשתה לי המנהלת סיור בבית הספר והכירה לי את המקומות והאנשים שככל עובד צריך להכיר, ביניהם חדר המורים. בסיפור המודרך הרגשתי שהכל התנהל בצורה נעימה. תחוות ביטחון מלאה אותן, ונכנסתי עמה לחדר המורים ללא כל חשש.

"תתיישבי, קחי לך משחו לשתו", אמרה המנהלת החביבה.
"לא, תודה", אמרתי. ואילו זו ניגשה אל פינת הקפה, לקחה כוס ושאלה:
"כמה סוכר?" איזו מבוכה - שהמנהל'ת תכין לי קפה?! רצתי אליה כדי למנוע ממנה לעשות זאת, אך זו התעתקשה.
"לא..." עניתי ולבי פועם ומתפעל.

בעודה מגישה לי את הקפה, נתמלא חדר המורים. עד מהרה חשתי כפת לחם טרייה שהושלכה אל הימן המזח. כל המורים, כמו דגים רעבים, סבבו סביבי והשביעו את רעבונם במידע שהצליחו לדלות על אודוטי. תחוות של מבוכה ואי-נעימות נמהלו עם תחוות אהדה וסימפתיה. אף על פי שהרגשתי שפתח הגוף שלי שידרה אי-שייכות ומבוכה, אהבתי את זה. היה לי נعימ. ההטעניות הזאת, שככל כך חסרה לי עכשו! צלצל ישן, המזכיר התראת שריפה, קטע את זיכרונותיי היפים וайлע עותי להתארגן ולעלות חוזה לכיתה.

החום הבלתי נסבל והמים על רצפות המסדרונות בבית הספר בישרו על בוא הקיץ. בחדר המורים ניתן היה לשמעו תכניות גדולות לקרأت החופש: "סוף סוף! כמה חיכיתי ליום זהה!" קראה בקול מורה שמנוונת במכנסי ג'ינס צמודים וחולצה הדקה. "אני לא מאמין שזה מחר! אני מתכוונת ליטוס לאיזה חודש לבת שלי בניו יורק, לשכוח מכל התלמידים האלה, נשבעת לכם פעם שעברה - לא רצתי לחזור!"

לא האמנתי למשמע אוזני! איך היא הרשותה לעצמה לדבר כך בפני מורים ובפני תלמידים, שנכחו אותה שעה בחדר המורים? בין כל התכניות השונות שהדחוו להן בركע, הדבר היחיד שהצליחתי לשמוע הוא את עצמי נשבעת שלחדר המורים הזה לא אחזור לעולם!